Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Lwów, dnia 15 stycznia 1937 r.

Lwowski Dziennik Wojewódzki

Nr. 1.

TREŚĆ:

Dział urzędowy.

Dział nieurzędowy.

DZIAŁ URZĘDOWY.

1.

ZARZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 grudnia 1936 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę w m. Sanoku.

Na podstawie art. art. 408 pkt. 12 i 14, 410 pkt. 9 i 12 oraz art. 415 pkt. c rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 662) na wniosek Urzędu Wojewódzkiego lwowskiego z dnia 19 września 1936 r. Nr. KB—91/4/73, oparty na uchwale Rady Powiatowej w Sanoku z dnia 10 lipca 1936 r., zarządzam, co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

Obowiązek połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim.

§ 1.

Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy lub garaże, lub przeznaczonymi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak niż 6 miesięcy od daty otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1-m, na nieruchomościach położonych przy ulicy lub placu, na którym znajduje się wodociąg miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim przed oddaniem do

użytku części budynków nadbudowanej, powiększonej lub przebudowanej.

§ 2.

Nieruchomości prywatne, niezabudowane budynkami, określonymi w § 1 w chwili otwarcia miejskiego wodociągu na odnośnej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 1 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie wprowadzają przymusu pobierania wody dla celów technicznych i przemysłowych, jak również nie mają zastosowania do nieruchomości, zaopatrzonych z własnych urządzeń w wodę, zdatną do picia — o ile właściciel nieruchomości udowodni, że urządzenia te stale i pewnie dostarczają wodę zdatną do picia.

§ 3.

O czasie otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 4.

W razie niezastosowania się właściciela nieruchomości do przepisów § 1 i § 2 ust. 1 Zarząd Miejski ma prawo połączyć tę nieruchomość z wodociągiem miejskim i urządzić na niej jeden lub w razie potrzeby kilka punktów odbiorczych wody (zdrojów) na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim.

§ 5.

Połączenia domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim na przestrzeni od zaworu głównego za wodomierzem lub miejscem przeznaczonym na jego umieszczenie, do rurociągu ulicznego wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Połączenia te na przestrzeni od zaworu głównego do rurociągu ulicznego stanowią własność gminy i będą przez nią utrzymywane.

Zwolnienie od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim.

§ 6.

W przypadkach zasługujących na uwzględnienia Zarząd Miejski może wyjątkowo zwolnić właściciela od obowiązku, określonego w § 1 i 2. Z ustaniem powodu zwolnienia od tego obowiązku, zwolnienie traci swą ważność.

Koloniom robotniczym i właścicielom domów skromnie wyposażonych, domów o małych mieszkaniach oraz domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym Zarząd Miejski może zezwolić, do czasu zmiany charakteru zabudowania, na urządzenie ich kosztem zdrojów wodociągowych, zasilanych z wodociągu miejskiego — zamiast zwykłych domowych urządzeń wodociągowych.

Specjalne urządzenia do podnoszenia wody w domach wysokich.

§ 7.

W przypadkach, gdy ciśnienie wodociągu miejskiego jest nie wystarczające dla podawania wody na najwyższe piętra wysokich lub wysoko położonych budynków, właściciel nieruchomości jest obowiązany zastosować odpowiednie urządzenia, zabezpieczające potrzebne ciśnienie wodociągowe.

Wykonanie robót przy budowie wodociągu domowego.

§ 8.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny być wykonane przez osoby, posiadające odpowiednie uprawnienia stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowym z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), wraz z późniejszymi zmianami.

Otwarcie dopływu wody do wodociągów domowych.

§ 9.

Otwarcie dopływu wody z wodociągu miejskiego po wykonaniu domowych urządzeń wodociągowych, może nastąpić dopiero po sprawdzeniu przez Zarząd Miejski należytego wykonania wodociągu domowego, przeprowadzeniu próby na ciśnienie do wysokości 8 atmosfer i udzieleniu pozwolenia na użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia wodociągowe.

§ 10.

Urządzenia wodociągowe, wykonane na nieruchomościach przed wejściem w życie niniejszych przepisów, mogą być przyłączone do miejskiego wodociągu, o ile zadawalniająco wytrzymują próbę ciśnienia na 8 atmosfer, i o ile przez Zarząd Miejski stwierdzonym zostanie, że nie wykazują zbyt znacznych odchyleń technicznych od niniejszych przepisów.

Zarząd Miejski może zarządzić zasypanie istniejących studzien, o ile zostanie ustalone, że studnie te mogą szkodliwie oddziaływać na zdrowie ludzkie.

Utrzymywanie domowej instalacji wodociągowej.

§ 11.

Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać instalację wodociągową w zupełnym porządku i odpowiada za każde zewnętrzne uszkodzenie wodomierza i przewodów łączących oraz za ich uszkodzenia z powodu zamarznięcia. Wszelkie uszkodzenia instalacji właściciel powinien niezwłocznie naprawić, a o każdym zauważonym uszkodzeniu wodomierza niezwłocznie zawiadomić Zarząd Miejski.

Wykonywanie wszelkich robót na połączeniu z wodociągiem miejskim od wentyla spustowego

z wodomierzem włącznie należy do Zarządu Miejskiego.

Wstrzymanie dopływu wody do nieruchomości.

§ 12.

Zarząd Miejski może zarządzić poza przypadkami przewidzianymi w przepisach szczególnych, wstrzymanie dopływu wody do wodociągów domowych w następujących przypadkach:

1) w razie stwierdzenia w instalacji domowej braków, grożących niebezpieczeństwem;

2) w razie stwierdzenia, iż woda w wodociągu jest zanieczyszczoną w sposób dla zdrowia szkodliwy;

3) w razie pożaru i potrzeby zwiększenia dopływu wody do hydrantów pożarnych;

4) jeżeli odbiorca, pobierający wodę dla celów przemysłowych, zalega z opłatami za wodę i kanały.

Wstrzymanie dopływu wody trwać będzie tak długo, dopóki powyżej wskazane powody nie ustaną.

W razie nieusunięcia przez właściciela nieruchomości braków w instalacji, określonych wyżej w pkt. 1 w terminie wyznaczonym przez Zarząd Miejski, ten ostatni może je usunąć na koszt właściciela.

Przerwy w dostarczaniu wody.

§ 13.

Przerwy w dostarczaniu wody, wywołane przez siłę wyższą, jako też wskutek robót, wykonywanych przez Zarząd Miejski w celach rozszerzenia lub naprawy miejskiego wodociągu albo też spowodowane przyczynami, wskazanymi w § 12 nie mogą być podstawą do żądania odszkodowania przez właścicieli nieruchomości.

O zamierzonej przerwie zainteresowani powinni być możliwie na czas zawiadamiani.

Kontrola domowych urządzeń wodociągowych.

§ 14.

W celu kontroli domowych urządzeń wodociągowych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo, również od godziny 18 do godziny 8.

Opłaty za korzystanie z wody.

§ 15.

Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z wodociągiem miejskim albo powinny były być połączone z tym wodociągiem, w myśl § 1 i § 2, tudzież za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za wodę zużytą dla celów domowych pobiera Zarząd Miejski według swego uznania ryczałtowo lub wg miesięcznych wskazań wodomierzy.

Opłaty ryczałtowe nie mogą być pobierane dłużej niż 3 lata od daty połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim.

Raz wprowadzone pobieranie opłat za wodę według wskazań wodomierza nie może być zastąpione pobieraniem opłat ryczałtowych.

Celem kontroli pobierania wody przysługuje Zarządowi Miejskiemu prawo wstawienia wodomierza do każdego połączenia domowego.

Zwolnienie właściciela nieruchomości od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim (§ 6) nie zwalnia go od obowiązku uiszczenia ryczałtowych opłat wodociągowych, przewidzianych w § 54.

§ 16.

Opłaty za wodę, używaną dla innych celów niż przewidziane w § 15 ust. 2, będą pobierane wg specjalnych stawek, przewidzianych w taryfie.

§ 17.

Opłatę za wodę i za korzystanie z wodomierza uiszcza właściciel nieruchomości co miesiąc.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze, Zarząd Miejski może pobierać opłatę za wodę bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Odpowiedzialność za zniszczenie lub uszkodzenie wodomierza wynikłe z winy użytkowcy ponoszą właściciel nieruchomości (ust. 1) lub lokator (ust. 2).

Pracownicy miejscy odczytują wskazania wodomierza w obecności osób odpowiedzialnych za jego uszkodzenie (ust. 3) lub ich pełnomocników albo członków rodziny.

Gdyby z winy właściciela nieruchomości z powodu braku dostępu do wodomierza dwa razy z rzędu nie można było dokonać odczytu, koszta trzeciego odczytu i następnych ponosi właściciel nieruchomości.

Plomby przy wodomierzach mogą być zdejmowane tylko przez pracowników Zarządu Miejskiego.

§ 18.

Za prawo korzystania ze wspólnych zdrojów i studzien (§ 6) właściciele nieruchomości, na których żądanie i koszt zdroje te i studnie zostały zbudowane, uiszczają opłatę według taryfy (§ 54).

§ 19.

Od lokali nie zajętych nie pobiera się opłat ryczałtowych z wyjątkiem opłaty za wynajem wodomierza, do pokrycia której obowiązany jest właściciel nieruchomości.

§ 20.

Czasowe nieużywanie wody na nieruchomości nie zwalnia jej właściciela od stałej miesięcznej opłaty za wynajem wodomierza ogólnego.

§ 21.

W razie wątpliwości co do prawidłowego działania wodomierza może właściciel nieruchomości zażądać sprawdzenia wodomierza, wpłacając do kasy Zarządu Miejskiego na koszta badania kwotę ustaloną w taryfie.

Koszt tego sprawdzenia ponosi właściciel nieruchomości, o ile wodomierz wykazuje błędy w granicach ustalonych przez Główny Urząd Miar. W razie przekroczenia tych granic, koszt sprawdzenia ponosi Zarząd Miejski, przy czym w tym wypadku w następnym okresie obrachunkowym potrąca z rachunku sumę, wpłaconą na koszta sprawdzenia wodomierza oraz potrąca lub dolicza koszt wody, błędnie wykazanej bądź niewykazanej przez wodomierz w ostatnim okresie obrachunkowym.

§ 22.

Jeżeli by przy pobieraniu opłat za wodę według wskazań wodomierza okazało się, że wodomierz działa wadliwie i zachodzi obawa, że nie wskazał w danym miesiącu ilości rzeczywiście pobranej wody, to ilość ta powinna być obliczona na podstawie przeciętnej, otrzymanej według wskazań wodomierza za 2 miesiące poprzedzający zepsucie się wodomierza i następny po wstawieniu nowego wodomierza.

§ 23.

Opłaty wodociągowe powinny być uregulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty należne za czynności Zarządu Miejskiego połączone z udzieleniem pozwolenia, uiszcza się przed dokonaniem tych czynności.

Opłaty nieuiszczone w terminie będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. WARUNKI TECHNICZNE.

Materiał części instalacyjnych.

§ 24.

Wszystkie części domowej instalacji wodociągowej powinny być wykonane z materiałów, nie wywierających wpływu na jakość wody.

Zawór główny.

§ 25.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny posiadać przy wodomierzu od strony nieruchomości własny zawór główny oraz kurek spustowy dla całkowitego jej opróżnienia. Wszystkie przewody powinny być ułożone z odpowiednimi spadkami dla należytego odwodnienia i odwietrzenia instalacji.

Wodomierz.

§ 26.

Wodomierz domowy powinien być umieszczony w piwnicy, a w razie gdy to jest niemożliwe, zewnątrz budynku w studzience o wymiarach, wynoszących co najmniej 0,8 × 1,3 m. i o głębokości 1,8 m., z materiału trwałego nie gnijącego ani kruszejącego, jak np. cegły, kamienia, betonu, żelazobetonu itp. i zabezpieczony odpowiednio przed zamarznięciem.

Studzienka powinna posiadać klamry żelazne dla schodzenia oraz otwór włazowy o średnicy 0,6 m. w świetle, zaopatrzony w szczelną pokrywę żeliwną.

Podziemne części instalacji poza budynkami.

§ 27.

Wszystkie podziemne części instalacji domowej poza budynkami powinny być ułożone na głębokości przynajmniej 1 m. 50 cm. pod terenem w celu zabezpieczenia przed zamarzaniem.

Powyższe nie dotyczy przewodów ogrodowych i polewaczkowych, zaopatrzonych w odpowiednie urządzenia do opróżnienia i zamknięcia.

Przewody wodociągowe wewnątrz budynków.

§ 28.

Leżące przewody wodociągowe wewnątrz budynku powinny być prowadzone, o ile to jest możliwe, po ścianach wewnętrznych. W razie koniecznej potrzeby prowadzenia rur w ziemi pod podłogą, należy je układać w głębokości co najmniej 0,3 m. pod podłogą. Zabrania się przy tym układania rur pod twardą podłogą na podłożu betonowym. Przeprowadzania rur na strychach należy unikać.

Ścienne przewody w budynku mogą być prowadzone albo po powierzchni ścian albo w bruzdach ściennych z pozostawieniem izolacji powietrznej dokoła rur. Bruzdy te mogą być zakryte dopiero po próbie na ciśnienie. Zamurowanie w ścianach na stałe przewodów wodociągowych jest zabronione.

Rury wodociągowe należy przeprowadzać w budynku tak, aby były zabezpieczone od zamarzania oraz od uderzeń.

Rury wodociągowe w budynku powinny być przytwierdzane do ścian za pomocą odpowiednich haków, uchwytów lub klamer w odstępach co najwyżej 3-metrowych.

Gdyby zachodziła obawa, iż niektóre odcinki przewodów wodociągowych mogą ulec zamarzaniu podczas silniejszych mrozów, należy je izolować (otulić) złymi przewodnikami ciepła.

Każdy pionowy przewód wodociągowy w budynku powinien być zaopatrzony przy odgałęzieniu od głównych przewodów poziomych w zawór przelotowy i kurek spustowy.

Rury powinny być układane w kierunkach prostopadłych lub równoległych do najbliższych ścian.

Urządzenia odpływowe i zbiorniki.

§ 29.

Pod wylotem wodociągowym powinno się znajdować odpowiednie urządzenie odpływowe, posiadające zamknięcie wodne i sitkowe.

Kurki i zawory powinny być tak skonstruowane, aby nie powodowały uderzeń wodnych w przewodach.

Zabrania się używania kurków t. zw. półobrotowych, stożkowych lub klinowych zamykających przypływ nagle.

Przed wannami, zbiornikami klozetowymi i pisuarowymi należy ustawiać zawory przelotowe.

Przy zbiornikach klozetowych i pisuarowych mogą być stosowane samoczynne pływakowe zawory.

Zabronionym jest bezpośrednie zasilanie kotłów parowych wodą z wodociągu, jak również ustawianie na poddaszach zbiorników, bezpośrednio połączonych z siecią wodociągową, tudzież bezpośrednie łączenie rur wodociągowych z jakiemikolwiek przyborami kanalizacyjnymi.

Średnica wylotów i przewodów.

§ 30.

Średnice wylotów wodociągowych powinny wynosić:

a) wylot nad zlewem, umywalką, zmywakiem przy klozecie, pisuarze, bidecie, natrysku, polewaczce pokojowej — 13 mm.

b) wylot nad wanną, dużym zlewem lub zmywakiem (restauracyjnym) — 20 mm.

c) polewaczka podwórzowa, ogrodowa lub uliczna 26 mm.

d) wylot (kran) pożarny, wewnętrzny — co najmniej 38 mm.

Średnice przewodów do przyborów, wskazanych wyżej, powinny wynosić:

PRZEWODY	do przyborów wskazany wyżej pod literami			
	a	b	c	d
				przy 38 mm.
	mm.	mm.	mm.	mm.
do 2 wylotów	13	20	32	50
przy 3—6 wylotach	20	26	38	80
„ 7—10 „	26	32	—	100
ponad 10 wylotów	32	38	—	100

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie właściwa władza może zezwolić na odstępstwa od wyżej podanych w punktach a) — d) norm.

Przewody.

§ 31.

Przewody wodociągowe mogą być wykonywane z rur żeliwnych kielichowych, żelaznych obustronnie ocynkowanych i ołowianych grubościennych.

Na przewody podziemne powinny być używane rury żeliwne kielichowe (mufowe) o średnicy 40 mm. i większych; dopuszczalne jest również używanie rur stalowych pod warunkiem, że będą ocynkowane i owinięte starannie jutą oraz smołowane lub w inny sposób zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych. Średnice tych rur mają być zastosowane do ilości wody i ciśnienia.

Łączenie rur żeliwnych powinno być wykonywane na kształtki kielichowe z uszczelnieniem kielichów na sznur biały, sznur smołowy i ołów. W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może być dopuszczone łączenie kołnierzowe.

Rury żelazne ocynkowane mogą być z reguły używane tylko na przewody wewnątrz budynku. O ile w wypadkach wyjątkowych mają być one ułożone pod ziemią, powinny być owinięte starannie jutą i osmołowane lub w inny sposób zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych.

Łączenie rur żelaznych ocynkowanych powinno być wykonywane na kształtki i łączniki z gwintem gazowym lub na holendry.

Połączenie rur pod kątem powinno być wykonywane za pomocą kształtek, t. zw. krępowania rur ocynkowanych stosować nie wolno.

Rury ołowiane mogą być używane tylko dla takich przewodów, z których woda nie może być czerpana do picia, gotowania itp.

Łączenie rur ołowianych powinno być wykonywane za pomocą lutowania lub na holendry.

Wymiary i kształt rur wodociągowych żeliwnych kielichowych powinny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Minimalne grubości ścianek rur żelaznych obustronnie ocynkowanych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica	— 13 mm.	grubość ścianek	— 2,5 mm.
„	— 20 „	„ „	— 2,5 „
„	— 26 „	„ „	— 3,25 „
„	— 32 „	„ „	— 3,5 „
„	— 38 „	„ „	— 3,5 „
„	— 50 „	„ „	— 3,5 „

Minimalne grubości ścianek rur ołowianych grubościennych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica	— 13 mm.	grubość ścianek	— 3,5 mm.
„	— 20 „	„ „	— 4,5 „
„	— 26 „	„ „	— 5,5 „
„	— 32 „	„ „	— 6 „

Wyżej podane grubości ścianek rur żelaznych ocynkowanych i rur ołowianych obowiązują do czasu znormalizowania przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Średnica przewodów odpływowych.

§ 32.

Średnice przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinny co najmniej wynosić:

od pojedyńczego zlewu kuchennego zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru	50 mm.
od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalek lub pisuarów	70 „
od klozetów wodnych	100 „

Średnice przewodów odpływowych powinny co najmniej wynosić:

od zwykłych kuchen, pralen, łazienek, pisuarów, pojedyńczych klozetów, wpustów stajennych i piwnicznych itp.	100 mm.
od dużych kuchen (restauracyjne, hotelowe), dwóch lub większej ilości klozetów, wpustów podwórzowych, oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych	100—150 „

Przewody odpływowe, łączące się z sobą, powinny w ogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnice przewodów odpływowych, nie wyłączając przewodu głównego, powinny być stosowane możliwie najoszczędniej z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Przewody spustowe.

§ 33.

Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać, o ile możności, pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linią pionową większym niż 45°. W przypadkach, za-

służących na uwzględnienie, może jednak Zarząd Miejski zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linią pionową.

Połączenia rur spustowych nalaży urządzać pod kątem nie większym nad 45°, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytym umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalek, pisuarów itp. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonów od opróżnienia się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie spuszczania wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 34.

Przewody spustowe powinny być wyprowadzone jako rury wentylacyjne ponad dach powyżej okien i w ogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możności, pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0,5 m. do dachu powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 m/m i wyprowadzona do wysokości od 0,5 m. do 1,0 m. ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych może być dozwolone tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedynczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków. Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych ani do kanałów kominowych ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 35.

Przyrządy kanalizacyjne, przeznaczone do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych, powinny być zaopatrzone w zamknięcia wodne (syfony).

Syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia; otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzające zaś ramie jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Za najodpowiedniejsze zamknięcia wodne uważa się rury gładkie, zgięte w formie litery U lub S, zatrzymujące w sobie stale wodę, mogą być jednak używane zamknięcia wodne także innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nie ulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić:

przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach itp. co najmniej	75 m/m
przy wpustach co najmniej	100 „

Średnice rury syfonowej powinny być następujące:

przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach itp. . . .	40 m/m
przy miskach zlewowych, zmywakach, wannach, wpuścikach podłogowych	50 „
przy miskach klozetowych	100 „
przy wpustach w suterenach i piwnicach	100 „

Przyrządy kanalizacyjne, z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwnicznych podwórzowych i podłogowych, powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm., ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać co najmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wpusty piwniczne i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane. Miski klozetowe kratek nie powinny posiadać.

Urządzenia zlewowe.

§ 36.

Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka), stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do przemywania miski zlewowej i syfonu.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię, dostateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonymi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne.

Zlewy, zmywaki, umywalnie itp. urządzenia powinny być umieszczone na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdzone do nich bądź śrubami mosiężnymi, wkreconymi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawione na umocowanych do ściany wspornikach.

Wanny.

§ 37.

Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlonych. Wanny powinny być ustawiane w taki sposób, żeby był zapewniony do nich dostęp w celu utrzymania czystości.

Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie za pomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcia syfonowe lub kończyć się nad wpustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcie.

Wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Klozety.

§ 38.

Klozety powinny być urządzane w pomieszczeniach, oddzielonych od izb mieszkalnych. Wymiary klozetu na jedną miskę powinny wynosić co najmniej 0,85 m × 1,15 m. Klozet powinien być dostatecznie oświetlony za pomocą okna lub sztucznego światła i powinien być zaopatrzony w oddzielny kanał wyciągowy. Podłoga powinna być terrakotowa lub z innego nieprzepuszczalnego materiału. Ściany do wysokości 1,2 m. od podłogi powinny być nieprzewsiąkliwe i zupełnie gładkie.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanym stropem z bezpośrednim wejściem z podwórza. Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę nieprzepuszczalną i wzniesioną co najmniej o 15 cm. nad poziom podwórza i odpowiednią wentylację.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie pomieszczenie klozetów ogólnych powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne dla utrzymania w czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest nie dopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę, wzniesioną nad posadzką.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być umocowane śrubami mosiężnymi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Miski klozetowe powinny być tak urządzone, żeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 40 m/m głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłukiwana wodą i powinny posiadać zamknięcia wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską.

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości co najmniej 2 cm., umocowane na zawiasach, podnoszone ręcznie lub automatycznie.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1.25 m., przy większej długości tego odgałęzienia należy je zaopatrzyć w specjalną rurę wentylacyjną.

Klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik płuczący (płuczkę), umieszczony nie niżej niż 1,6 m. nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem rączki.

Rury spłukujące pomiędzy płuczką a miską powinny być ołowiane, żelazne ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany. Połączenie ich z miską klozetową powinno być uskutecznione za pomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

Średnica rury łączącej płuczkę z miską klozetową, powinna wynosić w świetle co najmniej 30 m/m.

Przy każdym spłukiwaniu miski powinno się wylewać z płuczki co najmniej 8 litrów wody w ciągu 3—5 sekund.

Do spłukiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłukujące (np. przyciskowe), uznane przez Zarząd Miejski za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

Zabrania się urządzenia klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy, jak zawory, zasuwy itp. Przemywanie misek klozetowych za pomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Pisuary.

§ 39.

Pisuary powinny być urządzane w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materiału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej. Pisuary powinny być zaopatrzone w należyte zamknięcia wodne i w stałe lub periodyczne spłukiwanie z oddzielnych rezerwuarków, spuszczających każdorazowo nie mniej niż 2,5 litra czystej wody.

Pisuary powinny być umieszczone przy ścianach w sposób podany w § 36 w ustępie końcowym.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie Zarząd miasta może zezwolić na odstępstwa od postanowień zawartych w niniejszym paragrafie.

Otwory rewizyjne.

§ 40.

Na rurach odpływowych, w razie uznanej przez Zarząd Miejski potrzeby, powinny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane hermetycznie otwory rewizyjne do przeczyszczania rur.

Części rur odpływowych, zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki), mogą być umieszczone w studzienkach rewizyjnych o średnicy, wynoszącej w świetle co najmniej 0,80 m., celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 41.

Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Materiał przewodów.

§ 42.

Przewody spustowe i wentylacyjne wewnątrz budynku, jak również ich rozgałęzienia i połączenia powinny być na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

§ 43.

Zewnątrz budynku, w odległości co najmniej 2,0 metrów od ścian, mogą być zakładane przewody odpływowe z rur kamionkowych z połączeniem na sznur smołowany i kit asfaltowy.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może pozwolić na wykonanie przewodów odpływowych zewnatrz budynku z rur betonowych z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy albo z rur kamionkowych lub betonowych z uszczelnieniem na sznur i cement lub glinę.

Zabrania się wykonywania przewodów odpływowych z rur kamionkowych lub betonowych w miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzien, głębszych piwnic i w ogóle tam, gdzie wymagana jest niezawodna szczelność.

Połączenie odpływów od zlewów, umywalek lub pisuarów z przewodami spustowymi mogą być ołowiane lub żelazne ocynkowane o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wprowadzonej ponad dach, powinna być wykonana z blachy cynkowej lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał syfonów.

§ 44.

Należy używać syfonów z następujących materiałów:

a) przy średnicy 40 mm. ołowiane lub mosiężne, niklowane w jednej sztuce,

b) przy średnicy 50 mm. — żeliwne w jednej sztuce,

c) przy średnicy 100 mm. — dla pojedyńczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż, co miska materiału,

d) przy średnicy 100 mm. i więcej — przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne,

e) przy średnicy 100 mm. i więcej — od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionkowe, zależnie od tego, z jakiego materiału zostanie wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materiału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod literami b) i c) powinny być wewnątrz starannie emaliowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowymi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzowe albo za pomocą mosiężnych łączników.

Materiał wpustów.

§ 45.

Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe, stosownie do materiałów przewodów odpływowych, z którymi mają być połączone.

Wpusty podłogowe i suterenowe powinny być zawsze żeliwne.

Również powinny być żeliwne wszelkie kraty, pokrywy, płyty, wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi.

Materiał zmywaków.

§ 46.

Zmywaki powinny być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nie przepuszczającego wody, lub metalowe nie rdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny powinny być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nierdzewiejącego metalu lub żeliwa, przy czym w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od wewnątrz starannie emaliowane.

Materiał misek klozetowych.

§ 47.

Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaliowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał studzienek.

§ 48.

Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materiał innych części kanalizacji.

§ 49.

Wszelkie materiały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych, powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materiałów i urządzeń, jeszcze nie znormalizowanych, orzeka Zarząd Miejski.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 50.

Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materiału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, skaz, pęcherzy, kamieni itp.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego, o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 70 mm; kielichy powinny być formowane jednocześnie z formowaniem rur lub kształtek.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów oraz zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek powinna posiadać odpowiednie rowki pierścieniowe na długości co najmniej 60 mm.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m., długość kształtek — 0,6 m.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy	100	mm.	—	15	mm.
„ „	150	„	—	17	„
„ „	200	„	—	19	„
„ „	250	„	—	22	„
„ „	300	„	—	25	„

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 51.

Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego drobnoziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty bez pęknięć, skaz, pęcherzy itp. posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy	50	mm.	—	5	mm.
„ „	70	„	—	5	„
„ „	100	„	—	6	„
„ „	150	„	—	6	„
„ „	200	„	—	6	„

W przypadkach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane na przewody pionowe rury o następujących grubościach ścianek:

przy średnicy	50	mm.	—	3,5	mm.
„ „	70	„	—	3,5	„
„ „	100	„	—	4,5	„
„ „	150	„	—	4,5	„
„ „	200	„	—	4,5	„

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury ołowiane.

§ 52.

Rury ołowiane stosuje się następujących wymiarów:

wewnętrzna średnica	25 mm.	grub. ścianek	3	mm.
„ „	30 „	„ „	3,5	„
„ „	40 „	„ „	4	„
„ „	50 „	„ „	4	„

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

III. TARYFA OPŁAT.

§ 53.

Za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i na ich użytkowanie będzie pobierane:

1) za rozpatrzenie projektu domowego urządzenia wodociągowego w domu parterowym 10 zł., a w domu piętrowym ponadto do każdego piętra 5 zł.

2) za przeprowadzenie rewizji i próbę ciśnienia domowego urządzenia wodociągowego 5 zł.

3) za przeprowadzenie każdej ponownej próby ciśnienia 10 zł.

§ 54.

Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego względnie za prawo korzystania z wody będą pobierane następujące opłaty:

A. Opłaty ryczałtowe.

W nieruchomościach, nie posiadających wodomierzy będą pobierane za wodę, użytą na potrzeby domowe, opłaty ryczałtowe obliczane w stosunku do ilości izb w pomieszczeniach mieszkalnych i w ogóle przeznaczonych na pobyt ludzi, przyjmując miesięcznie zużycie wody na każdą izbę w ilości 1,6 m³.

Przy powyższym obliczeniu teoretycznej ilości zużytej wody za izbę będzie uważany każdy lokal o powierzchni co najmniej 10 m². W razie, gdy pomieszczenie składa się wyłącznie z lokali, z których każdy ma powierzchnię podłogi mniejszą od 10 m², jako też dla pomieszczeń suterenowych i poddasznych przyjmuje się teoretyczne normy zużycia wody o połowę mniejsze.

Lokale o powierzchni powyżej 36 m² uważa się:

od	36	do	60 m²	—	za 2	izbowe
„	61	„	90 „	—	„ 3	„
„	91	„	120 „	—	„ 4	„
„	121	„	150 „	—	„ 5	„

każde dalsze 30 m² powierzchni uważa się za izbę.

Przy obliczaniu opłat ryczałtowych nie bierze się pod uwagę piwnic, szop itp. lokali, w których nie używa się wody, natomiast bierze się pod uwagę lokale stajen, obór, garaży tudzież sutereny mieszczące pomieszczenia, przeznaczone na pobyt ludzi.

Za 1 m³ wody, użytej na potrzeby domowe na nieruchomościach, połączonych z wodociągiem miejskim i obliczonej według zasad wyżej podanych, opłaca się 0,65 zł.

Ryczałtowa opłata za prawo pobierania wody na nieruchomościach, które powinny były być połączone z wodociągiem miejskim, lecz w wyznaczonym terminie nie zostały połączone, wynosi 0,35 zł. od 1 m³ wody, obliczonej według zasad wyżej określonych.

Ryczałtowa opłata za wodę ze zdrojów ulicznych na nieruchomościach zwolnionych od obowiązku przyłączenia do wodociągu miejskiego na podstawie § 6 ust. 1 oraz ze zdrojów urządzonych w myśl § 6 ust. 2 wynosi 0,20 zł. od 1 m³ wody obliczonej według zasad wyżej określonych.

Ryczałtowa opłata za wodę pobieraną ze zdrojów ulicznych w dzielnicach, gdzie nie istnieje przymus wynosi 0,35 zł. od 1 m³ wody, obliczonej według zasad wyżej określonych.

Ryczałtowa opłata za wodę, użytą na cele gospodarstwa rolnego, ogrodniczego itp. wynosi:

a) od sztuki bydła rogatego (konia, krowy) kwartalnie	2	zł.
b) od sztuki bydła drobnego (cielęcia, świni, owcy) kwartalnie	1	„
c) na polewanie ogrodów ponad 100 m² za każde 100 m³ powierzchni kwartalnie 2 zł., przy czym ogródki do 100 m² są wolne od opłaty		
d) na oranżerie od 1 m² użytkowej powierzchni — kwartalnie	0,10	„
e) od każdego powozu, bryczki lub innego pojazdu kwartalnie	2	„
f) od samochodu ciężarowego kwartalnie	3	„
g) od samochodu osobowego kwartalnie	5	„

B. Opłaty według wskazań wodomierza.

Przy pobieraniu opłaty według wskazań wodomierza za wodę użytą na potrzeby domowe pobiera się za 1 m³ 0, 65 zł.

Za wodę użytą na cele przemysłowe, pobiera się za 1 m³ 0,60 zł.

Za wodę użytą na inne cele poza wymienionymi pobiera się:

a) za wodę, użytą przez urzędy państwowe i samorządowe, koszary wojskowe, Przedsiębiorstwo Kolei Państwowych oraz w budynkach użyteczności publicznej, jak szkoły, szpitale itp. za 1 m³ — 0,50 zł.

b) za wodę, zużytą na cele ogrodnictwa, na potrzeby rolne, dla bydła domowego itp. za 1 m³ — 0,60 zł.

c) za wodę, zużytą na cele budownictwa za 1 m³ — 0,50 zł.

§ 55.

Za wodę, zużytą dla celów wyżej nie wymienionych, pobiera się opłatę, ustanowioną w drodze umowy pomiędzy Zarządem Miejskim a pobierającym wodę.

§ 56.

Za wodę, użytą do gaszenia pożaru, opłaty nie pobiera się.

§ 57.

Przy zastosowaniu opłat za wodę wg wskazań wodomierzy, wynajmowanych odbiorcom wody, będą pobierane następujące opłaty:

1) za korzystanie z wodomierzy miesięcznie:

a) za wodomierz o średn. dopł.	13 mm.	— zł.	1.20
b) „ „ „ „ „	20 „	— „	1.80
c) „ „ „ „ „	26 „	— „	2.20
d) „ „ „ „ „	30 „	— „	2.50
e) „ „ „ „ „	40 „	— „	4.—
f) „ „ „ „ „	50 „	— „	10.—

2) za sprawdzenie wodomierza na żądanie zainteresowanych w razie gdy błędy wodomierza nie przekraczają norm, ustalonych przez Główny Urząd Miar, rzeczywiste koszta sprawdzenia z dodatkiem 12% kosztów administracji miejskiej oraz kosztów ponownego osadzenia wodomierza,

3) za naprawę uszkodzeń wodomierza, wywołanych z winy odbiorcy wody — rzeczywiste koszta naprawy z dodatkiem 12% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej,

4) za odczytanie wodomierza w wypadkach przewidzianych w § 17 ustęp 5-ty -- 3 zł.

§ 58.

Za roboty, wykonywane przez Zarząd Miejski na koszt właścicieli nieruchomości, pobiera się następujące opłaty:

1) za połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 20% kosztów robocizny na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tym jednak, że opłata za połączenia od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większa od 10 metrów;

2) za wykonanie przez Zarząd Miejski domowych urządzeń wodociągowych na koszt właściciela nieruchomości — rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem 20% kosztów robocizny na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

3) za wykonanie przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości zdrojów wodociągowych — rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem 20% kosztów robocizny na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

IV. WEJŚCIE W ŻYCIE PRZEPISÓW

§ 59.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni po ogłoszeniu ich w Lwowskim Dzienniku Wojewódzkim.

za MINISTRA:
Korsak
Podsekretarz Stanu.

2.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Lwowskiego z dnia 29 grudnia 1936 r. o zwalczaniu raka ziemniaczanego.

Na podstawie § 9. Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z 3 sierpnia 1932 r. o zwalczaniu raka ziemniaczanego (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 644) tudzież zgodnie z wskazaniami Stacji Ochrony Roślin Lwowskiej Izby Rolniczej zawartymi w piśmie z 17 XII 1936 r. L. 2428/36/Zy/H.

zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawiam następujące cztery obszary ochronne dla zwalczania raka ziemniaczanego.

Obszar ochronny Nr. I.

obejmujący wszystkie grunty położone:

1) na terenie miasta Lwowa,

2) w gminie Zimna Woda oraz w gromadach Rzęsna Polska i Rzesna Ruska, należących do gminy Brzuchowice powiatu lwowskiego.

Obszar ochronny Nr. II.

obejmujący wszystkie grunty położone:

w gromadzie Lubliniec nowy, gminy Cieszanów wieś w gromadach Freifeld, Huta Różaniecka, Płazów, Ruda Różaniecka i Żuków gminy Płazów, powiatu lubaczowskiego.

Obszar ochronny Nr. III.

obejmujący wszystkie grunty położone:

1) w powiecie kolbuszowskim,

2) w gromadach: Biedaczów, Brzoza Królewska, Giedlarowa, Gillershof i Wierzawice gminy Giedlarowa, w gminie Jelna, w gromadach Przychojec, Siedlanka i Stare Miasto gminy Kuryłówka oraz w mieście Leżajsku, powiatu łańcuckiego,

3) w powiecie niżańskim,

4) w gromadach Budy, Hucisko ad Przewrotne, Pogwizdów, Przewrotne, Styków, Wola Cicha, Wysoka i Zabajka gminy Głogów wieś, w mieście Głogowie, w mieście Rzeszowie, w gromadach Krasne, Pobitno i Wilkowyja gminy Słocina i w gromadach Jasionka, Łąka, Łukawiec, Nowa Wieś, Staromieście, Stobierna, Terliczka, Trzebownisko, Wólka pod Lasem i Zaczernie gminy Trzebownisko, powiatu rzeszowskiego.

Obszar ochronny Nr. IV.

objmujący wszystkie grunty położone:

1) w gminach Lutowiska i Stuposiany — powiatu leskiego,

2) w powiecie turczańskim.

§ 2. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie wolno z obszarów ochronnych ustalonych w § 1 wywozić (wynosić) ziemniaków, wszelkich odpadków ziemniaków, a także chwastów, ziemi i nawozów naturalnych.

3) Winni naruszenia przepisów § 2. niniejszego zarządzenia będą karani w drodze administracyjnej na podstawie art. 13 i 16 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922) aresztem do 6-ciu tygodni i grzywną od 10 do 10.000 złotych lub jedną z tych kar.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda Lwowski:

Władysław Belina-Prażmowski.

3.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Lwowskiego z dnia 15 stycznia 1937 w sprawie ustalenia stawek wynagrodzenia na rok 1937 za środki przewozowe, dostarczone przez ludność na rzecz wojska w czasie pokoju.

Na podstawie art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 12 listopada 1927, o obowiązku dostarczania środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 883) ustalam w porozumieniu z Dowództwami Okręgów Korpusu Nr. VI. i X. Prezesem Izby Skarbowej we Lwowie dla środków przewozowych lądowych, wodnych dostarczanych przez ludność na rzecz wojska na obszarze Województwa Lwowskiego — następujące stawki wynagrodzenia:

A. Wozy z zaprzęgiem końskim, konie z uprzężą pociągową, konie wierzchowe i juczne z rzędem.

I. Strefa.

obejmująca wszystkie powiaty Województwa Lwowskiego.

	ŚRODEK LOKOMOCJI	Wynagrodzenie zł	Wynagrodzenie gr.
1.	Wozy 2-konne z zaprzęgiem i obsługą bez wyżywienia wojskowego koni i woźnicy		
	a) za dobę	7	—
	b) za czas do 12 godzin	4	—
	c) za czas do 6 godzin	3	—
2.	Para koni z uprzężą i obsługą do wozu taborowego wojskowego albo kuchni polowej, bez wyżywienia wojskowego koni i obsługi (woźnicy)		
	a) za dobę	6	—
	b) za czas do 12 godzin	3	50
	c) za czas do 6 godzin	2	50
3.	Para koni z uprzężą bez obsługi, z wyżywieniem wojskowym koni		
	a) za dobę	5	—
	b) za czas do 12 godzin	3	—
	c) za czas do 6 godzin	2	—
4.	Wozy 1-konne z zaprzęgiem i obsługą bez wyżywienia wojskowego, konia i woźnicy		
	a) za dobę	5	–
	b) za czas do 12 godzin	3	—
	c) za czas do 6 godzin	2	—
5.	1-koń z uprzężą i obsługą do wozu taborowego wojskowego albo biedki bez wyżywienia wojskowego konia i obsługi		
	a) za dobę	4	50
	b) za czas do 12 godzin	2	50
	c) za czas do 6 godzin	1	50
6.	1-koń z uprzężą bez obsługi do wozu lub biedki z wyżywieniem wojskowym konia		
	a) za dobę	3	—
	b) za czas 12 do godzin	2	50
7.	Koń wierzchowy z wyżywieniem wojskowym		
	a) za dobę	3	50
	b) za czas do 12 godzin	3	—
	c) za czas do 6 godzin	2	50

II. Strefa

obejmuje miasto Lwów.

Dla miasta Lwowa stawki wynagrodzenia są o 50% wyższe od stawek wynagrodzenia ustalonych dla strefy I-szej.

Uwaga: dotycząca strefy I-szej i II-giej.

Czas użycia ponad 6 godzin liczy się za pół doby, czas użycia ponad 12 godzin liczy się za dobę.

Czas użycia wozów i koni łącznie z obsługą, liczy się od chwili pobrania z miejsca stałego postoju do chwili powrotu do tegoż miejsca, przy normalnym zużyciu czasu na przebycie drogi powrotnej.

B. Środki przewozowe mechaniczne, dostarczone wraz z obsługą płatną przez właściciela, przy dostarczeniu przez władze wojskowe środków napędowych i smarów, przy przejechaniu w ciągu 24 godzin do 200 km. a w ciągu 12 godzin do 100 km.

	RODZAJ POJAZDU MECHANICZNEGO	za 24 godzin		za 12 godzin	
		zł.	gr.	zł.	gr.
1.	Za samochód 4-osobowy	40	—	20	—
2.	Za samochód 6—7 osobowy	50	—	25	—
3.	Za samochód półciężarowy 1.5 ton, na pneumatykach	50	—	25	—
4.	Za samochód ciężarowy do 2 ton, na pneumatykach	55	—	27	—
5.	Za samochód ciężarowy ponad 2 tony, na pneumatykach	60	—	30	—
6.	Za autobus do 10 osób	60	—	30	—
7.	Za autobus do 20 osób	70	—	35	—
8.	Za autobus ponad 30 osób	75	—	38	—
9.	Za motocykl 3 osobowy z przyczepką	15	—	7	—
10.	Za motocykl 2 osobowy bez przyczepki . . .	10	—	5	—
11.	Za rower	1	—	—	50

Uwaga:

Czas użycia ponad 12 godzin liczy się za dobę, za użycie poniżej 12 godzin za 12 godzin.

W noc użycie liczy się od chwili pobrania pojazdu mechanicznego (roweru) z miejsca postoju do chwili powrotu do tegoż miejsca przy normalnym zużyciu czasu na drogę powrotną.

C. Środki przewozowe wodne.

I. Przewóz linowy (promy).

	zł.	gr.
1. Pojedyncze osoby wojskowe . . .	—	03
2. Osoby wojskowe w oddziałach ponad 100 osób od osoby	—	01
3. Furmanka wojskowa	—	15
4. Konie. Od 1 konia	—	08
5. Samochody osobowe z ładunkiem . . .	—	50
6. Samochody półciężarowe z ładunkiem . .	1	—
7. Samochody ciężarowe z ładunkiem . . .	1	20
8. Motocykle z obsługą	—	15
9. Towary luzem za kazde 100 kg.	—	03

II. Przewóz łodzią.

1. Przewóz łodzią od jednej osoby wojskowej	—	03
2. Użycie łodzi przez całą dobę	1	50

III. Użycie promu.

	zł.	gr.
a) użycie promu wyłącznie dla celów wojskowych przez całą dobę	20	—
b) użycie promu za czas do 12 godzin w porze dziennej (od godziny 6—18-tej) .	10	—
c) użycie promu za czas do 12 godzin w porze nocnej (od godziny 18—6-tej) .	15	—
d) użycie promu za czas do 6 godzin w porze dziennej (od godziny 6—18-tej) .	5	—
e) użycie promu za czas do 6 godzin w porze nocnej (od godziny 18—6-tej) . .	7	50

D. Samoloty.

Stawki wynagrodzenia za dostarczenie samolotu, ustalone zgodnie z opinią Ministerstwa Komunikacji z dnia 9 stycznia 1937 Nr. W. L. 62/36 obejmują:

1. Koszt użycia samolotu i materiałów pędnych (koszty techniczne obliczane według czasu lotu).

2. Wynagrodzenie załogi samolotu.

ad 1. koszty techniczne za jedną godzinę oblicza się według następującego wzoru ustalonego przez Ministerstwo Komunikacji,

wzór: $0.3\,a + 0.004\,b + 0.004\,c = x$ złotych

przy czym: a oznacza moc silnika w K. M. b oznacza cenę samolotu nowego seryjnego, c oznacza cenę silnika nowego seryjnego.

ad 2. załoga samolotu pobiera: a) diety, b) dodatek lotniczy;

ad a) diety wynoszą dla każdego członka załogi po 10 zł. za dobę, przy czym za czas poniżej 12 godzin, należy się połowa diety.

ad b) dodatek lotniczy wynosi za jedną godzinę lotu:

dla pilota 6 zł. dla mechanika 3 zł.

Przy lotach nocnych dodatek lotniczy podwyższa się o 50%.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia we Lwowskim Dzienniku Wojewódzkim, z którym to dniem traca moc obowiązującą moje rozporządzenia z dnia 30 grudnia 1935 i 4 lipca 1936 ogłoszone we Lwowskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 31 grudnia 1935 Nr. 25 poz. 152 i z dnia 15 lipca 1936 Nr. 14, poz. 94.

Wojewoda Lwowski:
Władysław Belina-Prażmowski.

4.

KOMUNIKAT

Urzędu Wojewódzkiego lwowskiego z dnia 31 grudnia 1936 o zmianie siedziby Inż. Józefa Okońskiego mierniczego przysięgłego.

Mierniczy przysięgły Inż. Józef Okoński przeniósł siedzibę biura z Jasła województwa krakowskiego do Strzyżowa n/Wisłokiem województwa lwowskiego.

Za Wojewodę:
Inż. Bronisław Welczer.
Kierownik Oddz. Budowl.

5.

KOMUNIKAT

Urzędu Wojewódzkiego lwowskiego z dnia 9 stycznia 1937 o wznowieniu czynności Inż. Bolesława Roszeka mierniczego przysięgłego.

Mierniczy przysięgły inż. Bolesław Roszek po wystąpieniu ze służby państwowej wznowił czynno-

ści zawodowe i zgłosił otwarcie biura w Starym Sączu wojew. krakowskiego.

Za Wojewodę:
Inż. B. Welczer
Kierownik Oddz. Budowl.

6.

OBWIESZCZENIE

Przewodniczącego Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Lwowskim Urzędzie Wojewódzkim z dnia 7 stycznia 1937 w sprawie zwołania posiedzeń Komisji.

Na podstawie § 13. rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 231) podaje się do wiadomości, że w dniu 3 lutego 1937 o godzinie 10-tej odbędzie się w gmachu Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie (II piętro pokój Nr. 103 w sali rozpraw Wojewódzkiego Urzędu Rozjemczego dla spraw finansowo-rolnych) posiedzenie Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Lwowskim Urzędzie Wojewódzkim dla rozpatrzenia planów oddłużenia Powiatowych Związków Samorządowych w Dobromilu, w Jarosławiu, w Kolbuszowej i w Turce i samorządów miejskich w Chyrowie i w Komarnie zaś w dniu 9 lutego 1937 r. o godzinie 10-tej (w tym samym lokalu) dla rozpatrzenia planów oddłużenia samorządów miejskich w Nisku. Strzyżowie, Tarnobrzegu, Cieszanowie, w Rudkach i Brzozowie.

We Lwowie, dnia 7 styczna 1937.

Przewodniczący:
Wacław Chowaniec.

Sekretarz:
Stanisław Zieliński.

7.

OGŁOSZENIE

Zarządu Miejskiego w Krośnie z dnia 23 grudnia 1936 w sprawie zmiany planu zabudowania miasta Krosna.

Zarząd miejski w Krośnie, działając z upoważnienia Wydziału Pow. w Krośnie z dnia 13/8 1936 L. 2879/936, ogłasza, że Wydział Powiatowy przystąpił do sporządzenia zmiany w planie zabudowy miasta Krosna przez przesunięcie linii zabudowy przy ul. Blich (Nr. 27) o 5 m. w kierunku północno-wschodnim na parc. lkat. 48 gm. kat. Krosno, stanowiącej własność p. Izaaka Stiefla. Interesowani mogą zaznajamiać się z projektem zmiany w Biurze Pow. Zarządu Drogowego w Krośnie w godzinach urzędowych od dnia 1/I do 15/I 1937, oraz tam i w tym czasie mogą zgłaszać ewentualne wnioski dotyczące zmiany.

Burmistrz:
Krukierek.

Dział nieurzędowy.

Komunikat pocztowy.

Oznajmia się, że w Agencji pocztowej Strażów, pow. Łańcut zaprowadzono służbę telefoniczną i telegraficzną w ograniczonych godzinach dziennych „L".

w Agencji pocztowej Waręż, pow. Sokal zaprowadzono całodzienną służbę telefoniczną i telegraficzną „C" zamiast dotychczasowej służby w ograniczonych godzinach dziennych „L".

Poszukiwania.

Stanisław Pańszczyk, s. Marii, lat 21 wraz ze swoim ojczymem wyjechał z Nowomylska, pow. Zdołbunów rzekomo do wsi Obrębie, gminy Chojnowo pow. Przasnyskiego, a następnie miał przebywać w folw. Grudosk, pow. Ciechanowskiego. Poszukiwania jednak za nazwanym w wymienionych miejscowościach dały wynik negatywny.

Podając powyższe do wiadomości Urząd Wojewódzki prosi o wydanie zarządzeń celem ustalenia miejsca pobytu wymienionego i w razie wyniku pozytywnego o bezpośrednie powiadomienie Starostwa powiatowego w Zdołbunowie (wojew. wołyńskie) z powołaniem się na pismo z dnia 20/XI 1936 L, B 31/36.

Leon Nestorowicz, s. Franciszka i Julii, ur. 25 marca 1900 r. we wsi Horodyszcze, pow. Chełm, opuścił żonę z dwojgiem nieletnich dzieci we wsi Horodyszcze, pozostawiając rodzinę bez środków do życia.

Ostatni adres Leona Nestorowicza: Warszawa, ulica Podchorążych 73, m. 22, gdzie zamieszkiwał od 30 VI do 31 VII br. i został wymeldowany w niewiadomym kierunku.

Rysopis Nestorowicza: wzrost — wyżej średni, włosy — blond, twarz — owalna, oczy — szare.

Nazwany posiada dowód osobisty nr. 1927 z dnia 26 marca 1931 r., wydany przez Zarząd Miejski w Równem.

W wypadku ustalenia miejsca pobytu wymienionego Urząd Wojewódzki Lwowski prosi o bezpośrednie powiadomienie Starostwa Powiatowego w Zdołbunowie do L B — 31/36 z dnia 19/XI 1936.

Mieszkaniec m. Grodna Rutkowski Władysław s. Jana i Julii, ur. w dniu 15 XI. 1887 r., wyzn. rzym. kat. w dniu 18 I. 1933 r. wydalił się z miejsca zamieszkania, pozostawiając żonę z dziećmi bez środków do życia.

W związku z powyższym Zarząd Miejski w Grodnie prosi o wszczęcie poszukiwań za w/w. i o bezpośrednie powiadomienie Zarządu Miejskiego w Grodnie o wyniku pozytywnym.

Rysopis Rutkowskiego: wzrost — średni, twarz — pociągła, włosy — brunet.

Grzegorz Gierman, lat około 42, syn Leona i Zinowii, wyznania prawosławnego, narodowości białoruskiej, mieszkaniec wsi Nowosady, gminy Masiewo, pow. Bielskiego, woj. Białostockiego w roku 1931 wyjechał ze wsi Nowosady, w niewiadomym kierunku, który pozostawił żonę Eudokię Gierman i córke bez żadnych środków do życia. Zarząd Gminy prosi o wszczęcie poszukiwań za wymienionym wyżej. Rysopis w/w: wzrost średni, blondyn, oczy piwne, nos długi.

W razie pozytywnego wyniku poszukiwań zawiadomić bezpośrednio Urząd gm. Masiewo.

Leontyna Ilnicka. córka Antoniego i Michaliny, urodzona dnia 6 grudnia 1902 r. w Bobrujsku, ostatnio zamieszkała tj. w r. 1934 w Pruszkowie pod Warszawą, wydaliła sie w nieznanym kierunku.

W opiece społecznej Zarządu Miejskiego w Kartuzach woj. Pomorskiego znajduje się jej nieślubne dziecko imieniem Aleksandra.

W razie stwierdzenia miejsca pobytu wymienionej należy zawiadomić Wydział Powiatowy w Kartuzach woj. Pomorskiego do L: dz. 5347 W. P.

W lipcu 1936 przybłąkał się do Działdowa nieletni Aleksander Cheżewski. urodzony dnia 19/8 1926 w Bąbalicach powiatu płockiego, syn Bronisława i Marty z Lewandrowskich.

Zarząd Miejski w Działdowie był zmuszony zaopiekować się dzieckiem, którego rodzice nie żyją wspólnie i miejsca ich pobytu nie zdołano ustalić. Matka rzekomo żyje z kochankem Aleksandrem Władysławem Wasilewskim.

Podając powyższe do wiadomości Urząd Wojewódzki prosi o wydanie zarządzenia, poszukiwań rodziców Aleksandra Cheżewskiego i powiadomienie Starostwa Powiatowego w Działdowie wojew. pomorskiego o ewent. wyniku pozytywnym z powołaniem się na pismo tego Starostwa z 3/XII 1936 Nr. B 23/155.

Sąd Grodzki Zamiejski O. VIII karny we Lwowie poszukuje: 1) za Janem Gorczakowskim, ur. 7 II. 1895 w Brodach, rel. rzym. kat., synem Dyonizego i Michaliny z domu Rzeszowskiej, stanu wolnego, robotnikiem, ostatnio rzekomo we Lwowie przy ul. Żółkiewskiej 113 zamieszkałym,

2) za Wasylem Łeszczyszynem, ur. 22 III. 1914 w Podłubach gmina Bruchnal powiat Jaworów i tam. przynależnym, rel. gr. kat. synem Iwana i Katarzyny z Aleksandrowiczów, stanu wolnego, służącym, ostatnio w Zimnej Wodzie u Karola Pastuszczaka,

3) za Andrzejem Seredą, ur. 22 II 1910 w Berdechowie powiat Jaworów i tam przynależnym, rel. gr. kat., synem Jana i Tekli z domu Kandra, stanu wolnego, robotnikiem rolnym, ostatnio w Zimnej Wodzie u Piotra Bączkowskiego zamieszkałym,

4) za Mikołajem Fedykiem, ur. 15 XII 1902 we Lwowie, synem Wasyla i Barbary z domu Lewandowskiej, rel. gr. kat., żonatym, robotnikiem, ostatnio w Hołosku wielkim pod Nr. 116 zamieszkałym,

5) za Maria Cichocka, ur. 22 III 1913, w Zaszkowie powiat Lwów, córką Jana i Paraskewii, służącą, ostatnio w Brzuchowicach przy ul. Jasnej 21 zamieszkałą, oskarżoną na skutek aktu oskarżenia Posterunku P. P. w Brzuchowicach do Kd. 312/36 o wyst. z art. 265 k. k.,

6) za Michałem Batuchem, urodz. w r. 1908 w Hołach rawskich powiat Rawa ruska gmina Hujcze i tamże zamieszkałym, synem Jurka i Anny oskarżonym o wyst. z art. 265 k. k.,

7) za Janiną Teklą 2-ga im. Faust, urodzoną dnia 9 IV 1898 we Lwowie, córką Adama i Zofii, stanu wolnego, ostatnio we Lwowie przy ul. Zadwórzańskiej 7 zamieszkałą, oskarżona na skutek aktu oskarżenia VII Komisariatu P. P. we Lwowie do Nr. Kd. 1541/36 o wyst. z art. 257 § 1 k. k.,

8) za Marią Łuczko, ur. 19 II 1919 w Zameczku powiat Żółkiew, rel. gr. kat., córką Michała i Naści Maruszko, ostatnio służącą u Marii Rychlewskiej w Zboiskach, oskarżoną na skutek aktu oskarżenia P. P. P. w Zboiskach do Kd. 193/36, o wyst. z art. 257 k. k.,

9) za Stanisławem Jungem, ur. 4 I. 1905 we Lwowie, synem Jakuba i Heleny z domu Świętoń, stanu wolnego, ostatnio we Lwowie—Zamarstynowie przy ul. Starka zam. i zameldowanym, oskarżonym na skutek aktu oskarżenia IX. Kom. P. P. we Lwowie o wyst. z art. 257 k. k.,

10) za Marianem Bator, którego bliższych danych osobowych dotychczas nie ustalono, oskarżonym na skutek aktu oskarżenia VIII. Komisariatu P. P. we Lwowie do Nr. Kd. 799/36 o wyst. z art. 257 § 1. k. k.,

11) za Tadeuszem Antonim 2-ga im. Gerczakiem, ur. 3 VI 1911 we Lwowie, synem Wiktora i Weroniki Nianik, zarobnikiem, ostatnio we Lwowie przy ul. Szeptyckich 22 zamieszkałym, oskarżonym na skutek aktu oskarżenia VII Komisariatu P. P. we Lwowie do Kd. 1136/36 o wyst. z art. 257 § 1 k. k.,

12) za Wasylem Byłeń, ur. 19 III 1905 w Piaskach powiat Lwów, rel. gr. kat., synem Ołeksy i Anastazji z domu Byłeń, żonatym, ostatnio w Piaskach zamieszkałym, oskarżonym na skutek aktu oskarżenia Post. P. P. w Sichowie do Kd. 112/36 o wyst. z art. 257 § 1 k. k.,

13) za Iwanem Jastrzębskim, urodzonym 4 IV 1906 w Stroniatynie gmina Malechów, powiat Lwów, przynależnym do gminy Jaryczów stary, synem Seńka i Anny z domu Worobec, stelmachem, żonatym, właścicielem ¹/₄ morga pola w Stroniatynie, bez stałego miejsca zamieszkania,

14) za Piotrem Górka, urodzonym 28 V 1909, w Daniowie powiat Turka, rel. rzym. kat., synem Feliksa i Antoniny, robotnikiem, żonatym, ostatnio w Skniłowie pod Nr. 245 zamieszkałym.

Sąd Grodzki Zamiejski we Lwowie Oddział IX karny poszukuje policyjnie za 1) Julianem Widelinem, s. Piotra i Barbary Danyluk, ur. 5/7 1906 r. w Drohobyczu, rel. rzym. kat., żonatym, pomocnikiem szoferskim, ost. zam. we Lwowie na Lewandówce, ul. Miejska l. 49,

2) za Stanisławem Południakiem, synem Franciszka i Franciszki Gajor, ur. 22/5 1908 r. w Zubrzy, gm. Dawidów, pow. Lwów, zarobnika, ost. zam. w Zubrzy, nr. 9 gm Dawidów, pow. Lwów.

Sąd Grodzki Zamiejski we Lwowie Oddział X karny zarządza na zasadzie art. 188 § 1 kpk. poszukiwania: 1) Andrzeja Kaniowskiego, ur. 11 VI 1911 w Domażyrze pow. Gródek Jagielloński, tam ostatnio stale zam. a chwilowo w Konopnicy pow. Lwów, syna Klemensa i Anny Szargut, oskarżonego o wyst. z art. 257 k. k.

Opis osoby: wzrost średni, twarz pociągła, włosy ciemno-blond, oczy siwe, znaki szczególne pod brodą mała blizna,

2) Prokopa Marczyły, rel. gr. kat., karanego, ur. 4/7 1906 w Kadłubiskach, pow. Lubaczów, syna Mikołaja i Katarzyny Czyż z zawodu zarobnika, ostatnio zamieszkałego we Lwowie ul. Leopolskiego 24, oskarżonego o wyst. z art. 257 k. k,

3) Iwana Martynyka, ur. 22 V 1914 w Dobrostanach pow. Gródek Jagiell. syna Grzegorza i Anny Hul, z zawodu rolnika, ostatnio zamieszkałego w Polance pow. Lwów, oskarżonego o wyst. z art. 265 k. k.,

4) Aleksandry Korodot, ur. 2 lutego 1916 w Tołszczowie pow. Lwów, ost. zam. we Lwowie ul. Michała l. 4, córki Ilko i Marii Łukowskiej, służącej, rel. rzym. kat., oskarżonej o wyst. z art. 257 k. k.,

5) Iwana Mowczki, syna Ilka i Ewy Mycz, ur. 13 I 1913 w Dzikowie pow. Lubaczów, rel. gr. kat., stanu wolnego, robotnika, ostatnio zamieszkałego w Mszanie pow. Gródek Jagiell. oskarżonego o wyst. z art. 265 k. k.

Odwołanie poszukiwań.

Sąd Grodzki Zamiejski Oddz. IX karny we Lwowie odwołuje poszukiwania policyjne za 1) Kazimierą Trinczyn, córką Antoniego i Marii, urodz. 7/10 1912 w Siółku pow. Podhajce, rel. gr. kat. rejestr. prostytutką,

2) za Kazimierzem Śledzińskim, synem Jana i Józefy, ur. 13/7 1918 r. w Rohatynie, ostatnio zamieszkałym we Lwowie ul. Gródecka 131,

4) za Janem Romachą, ur. 10/9 1908 r. w Olszanicy pow. Jaworów, nieślubnym synem Katarzyny Romacha, rel. gr. kat., żonatym, ostatnio zamieszkałym w Osiczynie, ad Rudno, pow. Lwów.

Zagubienia i unieważnienia dokumentów.

Unieważnia się zgubione zaświadczenie wojskowe (niebieskie) wydane przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Zygmunt Gołębiowski z Rawy Ruskiej.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Ser. „C" Nr. 336.607 własność Stefana Demelki z Dzibułek.

Unieważnia się zgubione świadectwo szkolne z kl. 5 wystawione przez Dyr. szkoły powsz. w Sarzynie na nazwisko Agnieszka Żuraw z Sarzyny.

Unieważnia się zgubione świadectwo maturyczne z r. 1914 wydane przez Dyr. Gimn. III w Krakowie na nazwisko Adam Wędrychowski.

Unieważnia się zgubiony indeks uniwersytecki wystawiony przez Politechnikę Lwowską — Wydział Rolniczo-Lasowy z r. 1926 na nazwisko Jerzy Pielipiec.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Ser. „E" Nr. 467.281 własność Izak Laufer z Czyżyhowa.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Ser. „C" Nr. 859.093 własność Tacjanny Łeńko z Budynina.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Zygmunt Kurzer ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Stryj na nazwisko Wasyl Roszak.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rzeszów na nazwisko Bolesław Jastrzębski z Trzciany.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia własność Pinkasa Handwerkera syna Benziona z Narola.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Drohobycz na nazwisko Herman Klieger r. Rosenbach z Borysławia.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Hłas Kozak z Karowa.

Unieważnia się zgubione zaświadczenie wojskowe kateg. „E" wydane przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Chaim Hersch Zwiebel.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Eugeniusz Horoszko ze Lwowa.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Stanisław Kozieł ze Lwowa.

Unieważnia się skradzioną książeczkę legitymacyjną Nr. 8354449 wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. Lwów na nazwisko Wiktoria Motylowska ze Lwowa.

Unieważnia się zgubiony dekret nom. na nauczycielkę w Markowej, wystawiony przez Inspektorat szkolny w Przeworsku na nazwisko Maria Celestyna Rudeńska naucz.

Unieważnia się zgubiony dowód osobisty wystawiony przez Zarząd Miejski we Lwowie na nazwisko Maria Haska.

Unieważnia się zgubione zaświadczenie wojskowe kateg. „E" wydane przez P. K. U. Kamionka str. na nazwisko Dawid Sekler r. Barasch.

Unieważnia się zgubione zaświadczenie wojskowe kateg. „D" wydane przez P. K. U. Częstochowa na nazwisko Marian Krawczyk z Częstochowej.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Ser. „D" Nr. 914080 własność Wasyla Piechy z Derewni.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Ser. „E" Nr. 333916 własność Hrynia Hnideca z Lipnik.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Jan Lewicki z Ujkowic.

Unieważnia się skradziony dowód osobisty Ser. „B" Nr. 623.337 wydany przez Zarząd gminy Skomorochy na nazwisko Stanisław Zarzycki z Rulikówki.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Drohobycz na nazwisko Michał Dołhołucki z Borysławia.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Drohobycz na nazwisko Aleksander Szpilczak z Borysławia.

Unieważnia się zgubiony dowód osobisty wydany przez P. K. U. w Stryju na nazwisko Józefa Mozolowa żona emer. por. W. P. w Drohobyczu.

Unieważnia się zgubioną legitymację urzędniczą kolejową wydaną przez Izbę Skarbową we Lwowie na nazwisko Leontyna Strzelczyńska pom. adm. Borysław.

Unieważnia się zgubione zaświadczenie wojskowe kateg. „C" 1. wydane przez P. K. U. Bochnia na nazwisko Michał Kurdziel.

Unieważnia się zgubioną legitymację szkolną wydaną przez Uniwersytet J. K. we Lwowie na nazwisko Ewa Weinstock ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Arnold Feuerring z Przemyśla.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Sambor na nazwisko Michał Koczerżat ze Lwowa.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Ser. „F" Nr. 767.545 własność Bazylego Bohuna z Cebłowa.

Unieważnia się skradzioną książeczkę Ubezpieczalni Społecznej we Lwowie wydaną przez Ubezpieczalnię społeczną we Lwowie na nazwisko Jan Marszałek.

Unieważnia się zgubioną legitymację urzędniczą kolejową Nr 1890 wydaną przez Kuratorium Okr. Szk. Lwowskiego na nazwisko Zofia Wacnikówna z Łańcuta.

Unieważnia się zgubiony paszport konsularny, wystawiony przez Konsulat Polski, Wiedeń na nazwisko Maria Jadwiga Schermant.

Izba Skarbowa we Lwowie unieważnia zagubiony przez Szyję Mozesa Klinghofera dokument zezwolenia na det. sprzedaż napojów alkoholowych z wyszynkiem w Drohobyczu z dnia 1 października 1926 L. 166325/25.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędniczą kolejową Nr. 650 wydaną przez Inspektorat szkolny Lwów-Powiat na nazwisko Helena Wałachówna z Chlebowic Wielkich.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-powiat na nazwisko Jakób Pawlaczek z Sokolnik.

Unieważnia się zgubioną kartę rejestracyjną LW 93021 wydaną przez Urząd Wojew. Lwowski na nazwisko Leopold Müller z Winnik.

Izba Skarbowa we Lwowie unieważnia zagubiony przez Zarząd Kasyna Garnizonowego w Jarosławiu dokument zezwolenia na det. sprzedaż napojów alkoholowych z prawem wyszynku w Jarosławiu z dnia 10 października 1926 L. 90579/26.

Unieważnia się zgubioną legitymację szkolną Nr. 494 wydaną przez Uniwersytet J. K. Lwów na nazwisko Irena Wittlin ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-powiat na nazwisko Jarosław Suchocki ze Lwowa.

Unieważnia się zgubiony dowód osobisty wystawiony przez Zarząd Miasta Lwowa na nazwisko Grosstern Mojżesz Leon.

Unieważnia się zniszczone zaświadczenie wojskowe kateg. „E" wydane przez Komisję pob. Lwów-powiat na nazwisko Józef Pichurko.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Gródek jagiell. na nazwisko Semko Repetyło.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Fedko Wosyłynka s. Ołeksy z Monastyra.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Sanok na nazwisko Franciszek Halicki z Falejówki.

Unieważnia się zgubiony dowód osobisty wystawiony przez Gminę Hołosko Wielkie obok Lwowa na nazwisko Zofia Józefa Nazarkiewicz.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Gródek jagiell. na nazwisko Michał Maik ze Lwowa.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Ser. „C" Nr. 339.558 własność Jana Hryba z Zwertowa.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Ser. „D" Nr. 726029 własność Ks. Cypriana Jasienieckiego z Żółtaniec.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez 2 p. Leg. w Sandomierzu na nazwisko Michał Kołodziej s. Andrzeja z Poździacza.

Unieważnia się zgubione dwa indeksy wystawione przez Dziekanat Wydz. Inż. lądowej i wodnej — Politechniki Lwowskiej na nazwisko Ozjasz Werner-Diller.

Unieważnia się zgubione dowód osobisty, wystawiony przez Politechnikę Lwowską, oraz książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Drohobycz na nazwisko Fryderyk Brunengraber z Borysławia.

Unieważnia się zgubioną legitymację urzędniczą kolejową Nr. 4 wydaną przez Izbę Skarbową Lwów na nazwisko Bronisław Snarski.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Kraków-miasto na nazwisko Stanisław Siarkowicz.

Unieważnia się zgubioną książeczkę legitymacyjną wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. Lwów na nazwisko Tomasz Durbajło z Dawidowa.

Unieważnia się zgubioną legitymację wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. w Jarosławiu Nr. 1.788.617 na nazwisko Henryk Wincenty Klimczyk.

Unieważnia się zgubione zaświadczenie wojskowe wydane przez P. K. U. Łańcut na nazwisko Andrzej Fudala z Cykowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Jarosław na nazwisko Antoni Ciechanowski z Pawłosiowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Jan Jarema z Przemyśla.

Unieważnia się zgubione zezwolenie na broń Ser. „A" Nr. 298031 wydane przez Starostwo powiat. w Sanoku dnia 8/8 1935 na nazwisko Mozesa Iroma zam. w Rymanowie za Nr. 69[1935 z ważnością do 7/8 1936 r.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Karol Wrzeszcz ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Stryj na nazwisko Michał Szestakowycz.

Unieważnia się zgubiona książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Gródek jagiell. na nazwisko Henryk Kintzi z Gródka jagiell.

Przetargi.

PRZETARG NA ROBOTY DROGOWE.

Państwowy Fundusz Drogowy ogłasza na dzień 29 stycznia 1937 r. o godz. 12 publiczny przetarg ofertowy na budowę około 400 km. nawierzchni ulepszonych na drogach państwowych.

Przetarg odbędzie się w gmachu Ministerstwa Komunikacji, Warszawa, Chałubińskiego 4.

Szczegóły przetargu w Nr. 3 Monitora Polskiego.

OGŁOSZENIE PRZETARGU PUBLICZNEGO.

Urząd Wojewódzki Lwowski ogłasza nieograniczony publiczny przetarg ofertowy pisemny, na sprzedaż wybrakowanego samochodu osobowego, marki „Oldsmobil", który odbędzie się dnia 25 stycznia 1937 w gmachu Urzędu Wojewódzkiego referat samochodowy III piętro, drzwi Nr. 178 o godzinie 12-tej w południe.

Pragnący wziąć udział w przetargu mogą otrzymać bliższe informacje oraz wzór oferty w Urzędzie Wojewódzkim w godzinach urzędowych ul. Czarnieckiego l. 18 we Lwowie, referat samochodowy III piętro, drzwi Nr. 178.

Adres Redakcji i Administracji: „Lwowski Dziennik Wojewódzki", Lwów, Urząd Wojewódzki, Wydział Ogólny. — Nr. telefonu Redakcji i Administracji 21.

Prenumerata rocznie 18 zł., półrocznie 9 zł., kwartalnie 4·50 zł.

Należytość za prenumeratę i ogłoszenia należy przesyłać Administracji „Lwowskiego Dziennika Wojewódzkiego" za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności. Konto Nr. 30 625.

„Dziennik urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za jednoszpaltowy wiersz milimetrowy lub jego miejsce 20 gr.

Cena numeru pojedynczego 1·— zł.

Z drukarni „Słowa Polskiego", we Lwowie, ul. Zimorowicza 15.